

Sprawa C-351/24**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

15 maja 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Veszprémi Törvényszék (sąd w Veszprém, Węgry)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

29 kwietnia 2024 r.

Strona skarżąca:

C/C Vámügynöki Kft.

Druga strona postępowania:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (dyrekcja ds. odwołań krajowej administracji podatkowej i celnej, Węgry)

Veszprémi Törvényszék (sąd w Veszprém, Węgry)

[...]

W postępowaniu sadowoadministracyjnym w przedmiocie oddalenia wniosku o umorzenie należności celnych [...] wniesionego przez **C/C Vámügynöki Kft.** ([...] Zalaegerszeg, Węgry [...]), strona skarżąca, przeciwko **Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága** (dyrekcji ds. odwołań krajowej administracji podatkowej i celnej, Węgry) ([...] Budapeszt, Węgry [...]), druga strona postępowania, Veszprémi Törvényszék (sąd w Veszprém, Węgry) postanowił, co następuje

Postanowienie

Sąd [...] przedstawia Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące pytanie prejudycjalne:

1. Czy art. 119 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny, zwanego dalej „kodeksem celnym”, należy interpretować

w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce krajowej, zgodnie z którą dowód pochodzenia jest uznawany za nieprawidłowy bez wszczynania postępowania, o którym mowa w art. 32 dodatku do Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia, zwanej dalej „konwencją”?

[...] [uwagi o charakterze proceduralnym dotyczące prawa krajowego]

Uzasadnienie

Okoliczności faktyczne

Skarżąca, działając w imieniu Best-Epil Kft. (importera) jako pośredni przedstawiciel celny, w okresie od dnia 17 grudnia 2021 r. do dnia 26 lutego 2022 r. złożyła do Nemzeti Adó- és Vámhivatal Csongrád-Csanád Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága (dyrekcji ds. podatków i cel komitatu Csongrád-Csanád krajowej administracji podatkowej i celnej, Węgry), zwanej dalej „organem celnym pierwszej instancji”, 20 zgłoszeń w przedmiocie dopuszczenia do obrotu różnego rodzaju owoców i warzyw. Towary były, co do zasady, wysyłane z Albanii, Turcji lub Kosowa ze wskazaniem, że pochodzą z Albanii lub Turcji. W momencie dopuszczenia do obrotu w polu 36 zgłoszenia celnego wskazywano kod preferencji 300, a skarżąca na podstawie załączonych dowodów pochodzenia wносиła o ustalenie należności celnych w oparciu o preferencyjne traktowanie. W trzech przypadkach, mających znaczenie dla sporu, świeże produkty (mandarynki) wysłane z Kosowa, w odniesieniu do których wskazano pochodzenie tureckie na podstawie dokumentów pochodzenia EUR.1 o numerach A0104738, A0104737 i A0104736 zostały dopuszczone do obrotu, odpowiednio, w dniach 26 lutego 2022 r. [...], 22 lutego 2022 r. [...] i 3 lutego 2022 r. [...].

Po dokonaniu dopuszczenia do obrotu w dniu 5 maja 2023 r. organ celny pierwszej instancji zarządził przeprowadzenie kontroli po zwolnieniu, podczas której stwierdził, że świadectwo przewozowe EUR.1 wystawione przez organ celny Kosowa nie było zgodne z treścią zawiadomienia Komisji dotyczącego stosowania regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia lub protokołów w sprawie reguł pochodzenia przewidujących kumulację diagonalną pomiędzy umawiającymi się stronami tej konwencji (2021/C 418/12), zwanego dalej „zawiadomieniem Komisji”, a także z uwagi na okoliczność, że nie można zastosować systemu preferencyjnego pomiędzy Unią Europejską, Kosowem i Turcją, oraz że organy celne Kosowa nie mogą wystawiać takich świadectw. W związku z tym w drodze decyzji wydanych w dniu 16 sierpnia 2023 r. organ celny pierwszej instancji ustalił dodatkowe należności celne w łącznej wysokości 2 580 000 HUF [...] i nakazał skarżącej ich uiszczenie.

W dniu 18 sierpnia 2023 r. skarżąca złożyła w organie celnym pierwszej instancji wniosek o umorzenie należności celnych na podstawie art. 116 § 1 lit. c) kodeksu celnego. We wniosku podniosła, że spełnione zostały przesłanki określone

w art. 119 ust. 3 kodeksu celnego, a mianowicie, skoro błąd w dowodzie pochodzenia EUR.1 wystawionym na podstawie konwencji był rezultatem błędu popełnionego przez organ celny, nie należało dokonywać, zgodnie z art. 119 ust. 1 lit. a) kodeksu celnego, badania, czy skarżąca wiedziała o błędzie.

Decyzja drugiej strony postępowania

Organ celny pierwszej instancji oddalił wniosek skarżącej [...]. Druga strona postępowania, rozpatrując odwołanie wniesione przez skarżącą na drodze administracyjnej, utrzymała w mocy decyzję organu celnego pierwszej instancji [...].

W uzasadnieniu decyzji druga strona postępowania przywołała art. 116 ust. 1 lit. c) kodeksu celnego oraz treść art. 119 ust. 1 lit. a) i ust. 3 kodeksu celnego. W tym względzie wskazała ona, że wydanie świadectwa pochodzenia nie odbyło się w ramach współpracy administracyjnej, o której mowa w art. 31 dodatku I do konwencji, zatem wyjątek przewidziany w art. 119 ust. 3 kodeksu celnego nie ma zastosowania, oraz że zgodnie z art. 119 ust. 1 lit. a) kodeksu celnego należało zbadać, czy skarżąca mogła w normalnych okolicznościach wykryć błąd popełniony przez organ celny. Podniosła ona również, że zgodnie z orzeczeniem nr 2/2022 Kúria (sądu najwyższego, Węgry), wydanym w interesie jednolitej wykładni prawa administracyjnego, nie można wykluczyć możliwości wykrycia błędu na tej podstawie, że sama skarżąca również popełniła błąd.

Druga strona postępowania wskazała w swojej decyzji, że jakkolwiek organ celny Kosowa popełnił błąd, skarżąca mogła go w normalnych okolicznościach wykryć, ponieważ prowadzi działalność zawodową w zakresie cel, posiada niezbędne zezwolenia celne i odpowiednią wiedzę specjalistyczną oraz doświadczenie w sprawach związanych z odprawami celnymi. Skarżąca powinna była znać przepisy dotyczące preferencyjnego traktowania, uregulowanie i konwencje w sprawach celnych oraz zawiadomienie Komisji, zatem powinna była mieć świadomość, że świadectwa przewozowe EUR.1 zostały wystawione nieprawidłowo. Zdaniem drugiej strony postępowania błąd w świadectwach EUR.1 wystawionych przez organ celny Kosowa był tego rodzaju, że można go było jednoznacznie ustalić na podstawie dokumentów i w normalnych okolicznościach wykryć.

Stanowiska stron sporu

Roszczenie skarżącej

Skarżąca wniosła na decyzję drugiej strony postępowania skargę w postępowaniu sądownoadministracyjnym, w której wnosi o stwierdzenie nieważności tej decyzji oraz decyzji organu celnego pierwszej instancji i nakazanie organowi celnemu pierwszej instancji ponownego rozpoznania sprawy. W odniesieniu do naruszenia przepisów prawa skarżąca podnosi w skardze, że zgodnie z art. 116 ust. 1 lit. c)

kodeksu celnego błąd właściwych organów uzasadnia zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych. Zgodnie z art. 119 ust. 1 i 3 kodeksu celnego, jeżeli preferencyjne traktowanie towarów zostaje przyznane na podstawie systemu współpracy administracyjnej, wówczas, w przypadku gdy świadectwo wydane przez organ państwa lub terytorium spoza obszaru celnego Unii okaże się nieprawidłowe, błąd ten nie jest uważany za błąd, który mógł zostać wykryty przez skarżącą zgodnie z art. 119 ust. 1 lit. a).

Skarżąca wskazuje, że w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 31 dodatku I do konwencji, organy celne zobowiązane zostały do przekazania wzorów pieczęci oraz adresu do dokonywania zawiadomień. Zdaniem skarżącej okoliczność, że organy celne Kosowa wykorzystały wzór pieczęci do wystawienia świadectwa przewozowego EUR.1 wskazuje na istnienie współpracy administracyjnej, o której mowa w art. 119 ust. 3 kodeksu celnego. Gdyby przyjąć stanowisko drugiej strony postępowania, art. 119 ust. 3 kodeksu celnego nie miałby racji bytu i nie mógłby być stosowany, ponieważ treść art. 31 dodatku I do konwencji czyniłaby go bezprzedmiotowym. Druga strona postępowania powinna była przeprowadzić postępowanie w przedmiocie weryfikacji, o którym mowa w art. 32 dodatku I do konwencji, oraz zwrócić się do organu celnego Kosowa o wyjaśnienie prawidłowości dowodu pochodzenia. Skarżąca przyjęła w dobrej wierze, że organ celny znajdujący się poza obszarem celnym Unii, jako strona konwencji, prawidłowo wystawił dowód pochodzenia stosując konwencję i protokoły do niej.

Odpowiedź drugiej strony postępowania

W odpowiedzi na złożoną skargę druga strona postępowania wniosła o oddalenie skargi. W odniesieniu do istoty sprawy podniosła, że organ celny państwa wywozu (Kosowa) nie mógł zgodnie z prawem, na podstawie zawiadomienia Komisji i konwencji, wystawić świadectwa wskazującego preferencyjne miejsce pochodzenia towarów (Turcję). Mając również na uwadze, że wskazany błąd wynikał z samego dowodu pochodzenia, nie było konieczności zwracania się przez drugą stronę postępowania do organu celnego państwa wywozu o wyjaśnienie autentyczności dokumentu, ponieważ konwencja nie zawiera żadnego wymogu w tym zakresie. Zaprzecza ona, aby okoliczność, że organ celny wystawił świadectwo EUR.1 z wykorzystaniem wzoru pieczęci należało rozumieć jako współpracę administracyjną. Jej zdaniem art. 31 dodatku I do konwencji nie zawiera żadnych zasad w tym zakresie i nie może on być interpretowany rozszerzająco.

Organ celny Kosowa nie mógł poświadczyć preferencyjnego pochodzenia tureckiego. Weryfikacja, o której mowa w art. 32 dodatku I do konwencji, może zostać przeprowadzona w przypadku, gdy organ celny umawiającej się strony przywozu powziął uzasadnione wątpliwości co do autentyczności dokumentu, jednak druga strona postępowania nie powzięła takich wątpliwości w toku postępowania, ponieważ można było z całą pewnością ustalić, że dokumenty zawierały błędy i nie można ich było wykorzystać do poświadczenia miejsca

pochodzenia, zatem nie było potrzeby przeprowadzenia postępowania w przedmiocie weryfikacji dowodu pochodzenia.

Druga strona postępowania wskazuje, że zwrot należności celnych z powodu błędu organu, o którym mowa w art. 116 ust. 1 lit. c) kodeksu celnego, mógłby mieć zastosowanie jedynie wówczas, gdyby zgodnie z art. 119 ust. 1 lit. a) kodeksu celnego skarżąca nie mogła wykryć błędu w normalnych okolicznościach. Biorąc pod uwagę odpowiednią wiedzę specjalistyczną i doświadczenie w sprawach celnych, skarżąca w normalnych okolicznościach powinna wykryć błąd, ponieważ znajduje on odzwierciedlenie w dokumentach. Zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego osoba składająca zgłoszenie celne jest odpowiedzialna za autentyczność, prawidłowość i ważność dokumentów załączonych do zgłoszenia.

Druga strona postępowania podnosi również, że zgodnie z art. 119 ust. 1 lit. b) kodeksu celnego dobrą wiarę skarżącą należy badać jako odrębną przesłankę, zatem okoliczność, że skarżąca działała w dobrej wierze nie oznacza, że nie mogła ona w normalnych okolicznościach wykryć błędu popełnionego przez organ celny.

Prawo Unii

Artykuł 116 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny, zwany dalej „kodeksem celnym”

„1. Z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w niniejszej sekcji kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych podlegają zwrotowi lub umorzeniu z następujących powodów:

- a) zawyżenie kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych;
- b) towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy;
- c) błąd właściwych organów;
- d) zasada słuszności.

[...].”

Artykuł 119 kodeksu celnego

„1. W przypadkach innych niż te, o których mowa w art. 116 ust. 1 akapit drugi oraz w art. 117, 118 i 120, kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych zostaje zwrócona lub umorzona, jeżeli w wyniku błędu popełnionego przez właściwe organy kwota odpowiadająca długowi celnemu pierwotnie podana do wiadomości była niższa niż kwota należna, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

- a) w normalnych okolicznościach dłużnik nie mógł wykryć tego błędu; oraz
- b) dłużnik działał w dobrej wierze.

3. Jeżeli preferencyjne traktowanie towarów zostaje przyznane na podstawie systemu współpracy administracyjnej, obejmującego organy państwa lub terytorium spoza obszaru celnego Unii, wystawienie przez te organy świadectwa, w przypadku stwierdzenia jego nieprawidłowości, stanowi błąd, którego nie można było wykryć w rozumieniu ust. 1 lit. a).

Wystawienie nieprawidłowego świadectwa nie stanowi jednak błędu, jeżeli świadectwo zostało wydane na podstawie niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera, z wyjątkiem przypadku, gdy jest oczywiste, że organy wystawiające świadectwo wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie spełniają warunków wymaganych do preferencyjnego traktowania.

[...]

Artykuł 64 kodeksu celnego

„[...]

2. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych określonych w umowach zawartych przez Unię z niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Unii lub z grupami takich krajów lub terytoriów reguły preferencyjnego pochodzenia ustanowione są w tych umowach.

[...]

Artykuł 15 dodatku I do Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich, zwanej dalej „konwencją”

„1. Produkty pochodzące z jednej z Umawiających się Stron przy przywozie do innej Umawiającej się Strony korzystają z postanowień odpowiednich umów po przedstawieniu jednego z następujących dowodów pochodzenia:

- a) świadectwa przewozowego EUR.1, którego wzór zamieszczony jest w załączniku IIIa;
- b) świadectwa przewozowego EUR-MED, którego wzór zamieszczony jest w załączniku IIIb;
- c) w przypadkach określonych w art. 21 ust. 1, deklaracji (zwanej dalej »deklaracją pochodzenia« lub »deklaracją pochodzenia EUR-MED«), sporządzonej przez eksportera na fakturze, dowodzie dostawy lub innym dokumencie handlowym opisującym dane produkty w sposób wystarczająco

szczegółowy do ich identyfikacji. Teksty deklaracji pochodzenia zamieszczono w załącznikach IVa i IVb.

[...]

Artykuł 31 dodatku I do konwencji (Współpraca administracyjna)

„1. Organy celne Umawiających się Stron przekazują sobie wzajemnie za pośrednictwem Komisji Europejskiej wzory pieczęci używanych w ich urzędach celnych przy wydawaniu świadectw przewozowych EUR.1 i EUR-MED oraz adresy organów celnych odpowiedzialnych za weryfikację tych świadectw, deklaracji pochodzenia oraz deklaracji pochodzenia EUR-MED.

2. W celu zapewnienia prawidłowego stosowania niniejszej Konwencji Umawiające się Strony za pośrednictwem właściwych administracji celnych udzielają sobie wzajemnie pomocy w zakresie sprawdzania autentyczności świadectw przewozowych EUR.1 i EUR-MED, deklaracji pochodzenia oraz deklaracji pochodzenia EUR-MED oraz poprawności informacji podanych w tych dokumentach”.

Artykuł 32 dodatku I do konwencji (Weryfikacja dowodów pochodzenia)

„1. Późniejsze weryfikacje dowodów pochodzenia przeprowadza się wyrywkowo lub w każdym przypadku, gdy organy celne Umawiającej się Strony przywozu mają uzasadnione wątpliwości dotyczące autentyczności tych dokumentów, statusu pochodzenia danych produktów lub spełnienia innych wymogów niniejszej Konwencji.

2. Do celów stosowania ust. 1 organy celne Umawiającej się Strony przywozu zwracają świadectwa przewozowe EUR.1 lub EUR-MED oraz fakturę, jeżeli taką dostarczono, deklarację pochodzenia, deklarację pochodzenia EUR-MED lub kopie tych dokumentów organom celnym Umawiającej się Strony wywozu, w odpowiednich przypadkach przedstawiając uzasadnienie wniosku o przeprowadzenie weryfikacji. Wszelkie uzyskane dokumenty lub informacje wskazujące, że informacje podane na dowodzie pochodzenia są nieprawdziwe, są przekazywane wraz z wnioskiem o przeprowadzenie weryfikacji.

3. Weryfikację przeprowadzają organy celne Umawiającej się Strony wywozu. W tym celu mają one prawo żądać przedstawienia wszelkich dowodów oraz przeprowadzić weryfikację ksiąg rachunkowych eksportera lub innego rodzaju kontrolę, którą uznają za stosowną.

[...]

Zawiadomienie Komisji dotyczące stosowania Regionalnej konwencji w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia lub protokołów w sprawie reguł pochodzenia przewidujących kumulację diagonalną pomiędzy umawiającymi się stronami tej konwencji (2021/C 418/12), zwane dalej „zawiadomieniem Komisji”

„Należy przypomnieć, że kumulacja diagonalna może być stosowana wyłącznie wtedy, gdy strony końcowej produkcji i końcowego miejsca przeznaczenia zawarły umowy o wolnym handlu przewidujące identyczne reguły pochodzenia ze wszystkimi stronami uczestniczącymi w uzyskaniu statusu pochodzenia, tj. ze wszystkimi stronami, z których pochodzą użyte materiały. Materiał pochodzący ze strony, która nie zawarła umowy ze stronami końcowej produkcji lub końcowego przeznaczenia, jest traktowany jako materiał niepochodzący. Konkretnie przykłady podano w Wyjaśnieniach dotyczących paneurośroziemnomorskich protokołów w sprawie reguł pochodzenia.

[...]

Podane w tabeli 3 daty odnoszą się do daty rozpoczęcia stosowania protokołów w sprawie reguł pochodzenia przewidujących diagonalną kumulację, załączonych do umów o wolnym handlu między UE, Turcją oraz uczestnikami procesu stabilizacji i stowarzyszenia Unii Europejskiej. Za każdym razem gdy w danej umowie o wolnym handlu pomiędzy stronami wymienionymi w tej tabeli zamieszczone zostaje odniesienie do konwencji, data poprzedzona symbolem „(C)” została dodana w tabeli 2.

Należy również przypomnieć, że materiały pochodzące z Turcji objęte unią celną UE-Turcja mogą być stosowane jako materiały pochodzące do celu diagonalnej kumulacji pomiędzy Unią Europejską i krajami uczestniczącymi w procesie stabilizacji i stowarzyszenia, wobec których obowiązuje protokół w sprawie reguł pochodzenia.

[...]

[...] Diagonalna kumulacja między Turcją, Albanią, Bośnią i Hercegowiną, Kosowem, Macedonią Północną, Czarnogórą i Serbią jest możliwa. Jednak w odniesieniu do możliwości diagonalnej kumulacji między Unią Europejską, Turcją, Albanią, Bośnią i Hercegowiną, Kosowem, Macedonią Północną, Czarnogórą i Serbią zob. tabelę 3.

[...]”.

W przypadku towarów objętych zakresem unii celnej UE-Turcja, datą rozpoczęcia stosowania jest 27 lipca 2006 r., przy czym nie ma ona zastosowania do produktów rolnych oraz węgla i wyrobów stalowych. Datą rozpoczęcia stosowania między Turcją a Kosowem jest 1 września 2019 r.

Uzasadnienie wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

W niniejszej sprawie sąd odsyłający zwraca się o wyjaśnienie, czy druga strona postępowania, jako organ celny umawiającej się strony przywozu, jest uprawniona do stwierdzenia w odniesieniu do dowodu pochodzenia wystawionego na podstawie art. 15 dodatku I do konwencji, że organ celny umawiającej się strony wywozu wystawił dowód pochodzenia z naruszeniem zasad konwencji, czy też musi ona uprzednio przeprowadzić przewidziane w art. 32 dodatku I do konwencji postępowanie w przedmiocie weryfikacji.

Sąd odsyłający nie znalazł w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej żadnej sprawy, której przedmiotem byłaby wykładnia art. 119 ust. 3 kodeksu celnego.

Przedstawione pytanie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu, ponieważ zgodnie z art. 119 ust. 3 kodeksu celnego zwolnienie skarżącej z odpowiedzialności na podstawie art. 119 ust. 1 lit. a) kodeksu celnego opiera się wyłącznie na przesłance w postaci wydania nieprawidłowego świadectwa w ramach współpracy administracyjnej. Tymczasem wystawianie dowodów pochodzenia nie odbywa się zwykle w ramach współpracy administracyjnej, o której mowa w tytule VI konwencji, lecz w ramach procedur przewidzianych w tytule V, zatem stanowisko skarżącej, że zawężająca wykładnia prawa Unii Europejskiej czyni art. 119 ust. 3 kodeksu celnego bezprzedmiotowym, może być zasadne.

W niniejszej sprawie strony są zgodne co do tego, że kumulacja diagonalna nie mogła zostać zastosowana wobec spornych towarów, ponieważ ma miejsce błąd w treści dowodu pochodzenia EUR.1. W sporze tym organ celny wydał decyzję bez przeprowadzenia postępowania, o którym mowa w art. 32 dodatku I do konwencji, oraz bez zwrócenia się do organu celnego Kosowa o zbadanie zgodności dowodu pochodzenia.

Postępowanie, o którym mowa w art. 32 dodatku I do konwencji – zawartym w tytule VI – jest prowadzone w ramach współpracy administracyjnej i może zostać wszczęte w przypadku, gdy organ celny umawiającej się strony przywozu powziął uzasadnione wątpliwości. Zgodnie z art. 32 ust. 3 dodatku I do konwencji organ celny umawiającej się Strony wywozu jest odpowiedzialny za przeprowadzenie weryfikacji. W niniejszej sprawie organ celny stwierdził, że można ustalić ponad wszelką wątpliwość i z całkowitą pewnością, że postanowienia konwencji zostały naruszone i że organ celny umawiającej się strony wywozu nie mógł poświadczyć pochodzenia uzasadniającego preferencyjne traktowanie.

Zdaniem sądu odsyłającego, w oparciu o art. 119 ust. 3 kodeksu celnego nie jest jasne, czy w przypadku wykrycia błędu w dowodzie pochodzenia organ celny umawiającej się strony przywozu może uznać, że dowód ten jest nieprawidłowy

z pominięciem postępowania w przedmiocie weryfikacji dowodu pochodzenia. Oznacza to, że zgodnie z art. 119 ust. 1 lit. a) kodeksu celnego należy zbadać, czy jest możliwe, aby skarżąca mogła w normalnych okolicznościach wykryć błąd. W sytuacji, gdy po wykryciu błędu w dowodzie pochodzenia organ celny musi, w sposób konieczny i niezbędny, dokonać weryfikacji, o której mowa w art. 32 dodatku I do konwencji, wówczas na podstawie art. 119 ust. 3 kodeksu celnego należy uznać, że skarżąca nie była w stanie wykryć błędu. Gdyby organ celny był zobowiązany, przed wydaniem decyzji, do dokonania weryfikacji dowodu pochodzenia z udziałem organu celnego państwa wywozu, okoliczności faktyczne ustalone przez organ celny w niniejszej sprawie należałoby uznać za niekompletne.

W świetle powyższego sąd odsyłający zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o dokonanie wykładni w przedmiocie pytania, czy praktyka krajowa, zgodnie z którą w przypadku błędu w dowodzie pochodzenia wystawionym przez organy państwa lub terytorium spoza obszaru celnego Unii organ celny umawiającej się strony przywozu stwierdza istnienie błędu w dowodzie pochodzenia bez wszczynania postępowania, o którym mowa w art. 32 dodatku I do konwencji, jest zgodna z art. 119 ust. 3 kodeksu celnego.

[...] [uwagi o charakterze proceduralnym dotyczące prawa krajowego]

Veszprém, 29 kwietnia 2024 r.

[...] [podpisy]